

Notat

7. september 2017
J.nr. 2017 - 3491

Kontor:
Jura (ICI)

Initialer:
NBI

Høringsnotat vedr. ændringsbekendtgørelse til bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige

Med det vedlagte udkast til ændringsbekendtgørelse til bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås en række ændringer, der tager sigte på at forenkle og præcisere reglerne på inddrivelsesområdet med henblik på at understøtte det nye it-system for inddrivelse. Der er hovedsageligt tale om tekniske ændringer, som skal gøre det nemmere at systemunderstøtte de nye funktioner, som det nye it-system udbygges med. Det nye it-system skal f.eks. kunne håndtere lønindeholdelse og betalingsevneberegning i en automatiseret proces. Herudover er det nødvendigt at fastsætte klare regler for fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen i forskellige situationer, hvor en hovedfordring op- eller nedskrives, efter at den er sendt til inddrivelse.

Nedenfor gøres rede for de foreslåede ændringer:

Dækningsrækkefølge for renter uden hovedkrav

En fordringshaver kan oversende renter til inddrivelse, efter at hovedkravet er blevet indfriet. Indfrielsen kan være sket, uanset om hovedkravet var under opkrævning eller inddrivelse. For sådanne renter uden hovedkrav bestemmer bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige (GIB) i § 4, stk. 4, 1. pkt., at de indbyrdes dækkes efter stk. 3, 2., 4. og 5. pkt., dvs. således at de ældste renter dækkes først, og i øvrigt forud for andre fordringer under inddrivelse. Hvis der for flere hovedkrav, der alle er dækket, er oversendt renter, dækkes disse ifølge 2. pkt. efter rækkefølgen i 1. pkt. Hvis renterne har samme renteperiode, dækkes de i den rækkefølge, hvori hovedkravene blev dækket, jf. 3. pkt.

I det nye inddrivelsessystem vil sådanne renter uden hovedkrav imidlertid ikke blive dækket forud for andre fordringer under inddrivelse. I stedet er det systemmæssigt nødvendigt, at de dækkes på den plads i dækningsrækkefølgen, som hovedkravet ville have haft, hvis det var under inddrivelse på det tidspunkt, hvor et inddrevet beløb skal anvendes til at dække fordringer under inddrivelse.

Der foreslås derfor en nyaffattelse af GIB § 4, stk. 4, således at renter, der oversendes til inddrivelse, efter at hovedkravet er indfriet, mens det var under inddrivelse, i forhold til øvrige fordringer under inddrivelse dækkes på den plads i dækningsrækkefølgen, som hovedkravet ville have haft, hvis hovedkravet fortsat var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. I de tilfælde, hvor hovedkravet er indfriet under opkrævningen, dækkes senere oversendte renter på den plads, som hovedkravet ville have haft, hvis det var blevet oversendt samtidig med renterne. Det betyder, at renter ikke – som efter den gældende bestemmelse – dækkes forud for andre fordringer, men viger for fordringer med bedre prioritet i dækningsrækkefølgen.

Herudover er der taget højde for den indbyrdes rækkefølge for flere renter uden hovedkrav.

Fastholdelse af senere dækninger ved dækningsløse indbetalinger

Efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (GIL) kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. GIL § 4, stk. 7. Bemyndigelsen er bl.a. udmøntet i GIB § 6 om dækningsløse indbetalinger. Efter GIB § 6 fastholdes alle senere dækninger, hvis en tidligere foretaget dækning viser sig at være sket med en dækningsløs indbetaling. Dette indebærer, at alle senere dækninger kan fastholdes, så restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er nødt til at ompostere disse.

I det nye inddrivelsessystem vil det dog være således, at renter skal dækkes før den hovedfordring som renterne udspringer af, hvorfor der er behov for at ændre GIB § 6. Det foreslås således, at en senere dækning på hovedfordringen ophæves, i det omfang det er nødvendigt at dække renter, hvis dækning blev ophævet som følge af en dækningsløs betaling. Dermed tages højde for hovedreglen i GIL § 4, stk. 2, 2. pkt., om dækningsrækkefølgen, hvorefter renter dækkes før hovedfordringen.

Ændringer vedrørende opskrivninger og nedskrivninger

I den gældende bestemmelse i GIB § 7, stk. 1, reguleres håndteringen af såkaldte opskrivninger, hvorved forstås en beløbsmæssig opjustering af fordringer under inddrivelse. Der er tale om en meget teknisk og kompliceret regel, der skal tage højde for forskellige situationer, hvor der sker opskrivning og nedskrivning af en fordring.

Opskrivning sker ved oversendelse af en opskrivningsfordring, der anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når den er registreret i modtagelsessystemet. Dette gælder dog ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver. I dette tilfælde anses opskrivningsfordringen for modtaget samtidig med den opskrevne fordring, jf. 2. pkt.

Er den opskrevne fordring blevet dækket, dækkes opskrivningsfordringen før andre fordringer under inddrivelse, hvis disse ikke er opskrivningsfordringer, idet inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes før opskrivningsfordringen, jf. 5. pkt. Er der flere opskrivningsfordringer, der omfattes af 5. pkt., dækkes disse før andre fordringer under inddrivelse og i den rækkefølge, hvori den fordring, der opskrives, er blevet dækket, idet inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes før opskrivningsfordringen, jf. 6. pkt.

Bestemmelsen i GIB § 7, stk. 1, foreslås nyaffattet med henblik på at præcisere og justere bestemmelsen, så de systemmæssige behov i det nye inddrivelsessystem bedre kan varetages.

Det foreslås, at der i GIB § 7, stk. 1, indsættes en ny bestemmelse i 2. pkt., hvorefter opskrivning af opkrævningsrenter ikke sker ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet.

Herudover foreslås det med den ny bestemmelse i GIB § 7, stk. 1, 4. pkt., at en opskrivningsfordring dog ikke anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved dens registrering i modtagelsessystemet, hvis de oversendte oplysninger om den fordring,

der opskrives, er i høring efter GIB § 4, stk. 2. 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives.

Den gældende bestemmelse i GIB § 7, stk. 1, 2. pkt., hvorefter en opskrivningsfordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når den er registreret i modtagelsessystemet, medmindre der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den opskrevne fordring, foreslås præciseret i forslaget til den ny bestemmelse i § 7, stk. 1, 5. pkt. Det anføres som noget nyt i bestemmelsen, at årsagen til annulleringen er, at fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse.

Derudover ændres den eksisterende bestemmelse i GIB § 7, stk. 1, 5. pkt., hvorefter opskrivningsfordringer dækkes før andre fordringer under inddrivelse, hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket. Denne ændring, der fremgår af den nyaffattede § 7, stk. 1, 7. pkt., indebærer, at såfremt den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Dermed opnås en dækningsrækkefølge svarende til den nyaffattede bestemmelse i § 4, stk. 4, om renter uden hovedkrav.

I den gældende bestemmelse i GIB § 7, stk. 2, bestemmes, at en fordring, der er oversendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan nedskrives af fordringshaver, hvis der er sket betaling til fordringshaver, eller hvis fordringen ved en fejl er sendt til inddrivelse, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig.

I GIB § 7, stk. 3, er anført, at nedskrivning af en fordring, som tidligere er blevet opskrevet, i første omgang sker på den del af fordringen, som først blev oversendt til inddrivelse.

Bestemmelsen i GIB § 7, stk. 3, foreslås udvidet med to nye punkummer. For det første foreslås i GIB § 7, stk. 3, 2. pkt., at en nedskrivning på den del af fordringen, der først blev sendt til inddrivelse, ikke gennemføres, hvis formålet med nedskrivningen er at annullere en bestemt opskrivningsfordring, der da i stedet nedskrives.

For det andet foreslås i GIB § 7, stk. 3, 3. pkt., at en fordringshavers nedskrivning som følge af indbetaling til fordringshaveren i øvrigt behandles, som om betalingen var sket til restanceinddrivelsesmyndigheden, således at dækningen af fordringen og dens opskrivningsfordringer fastlægges på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet.

Derudover foreslås en ny bestemmelse i GIB § 7, stk. 4, hvori det anføres, at såfremt der ved en nedskrivning af en fordring opstår et overskydende beløb, og der findes opskrivningsfordringer til den fordring, som nedskrives, anvendes det overskydende beløb først til dækning af den nedskrevne fordrings opskrivningsfordringer og disses inddrivelsesrenter. Dette gælder ifølge GIB § 7, stk. 4, 2. pkt., dog ikke, såfremt det overskydende beløb hidrører fra en indsats, som den nedskrevne fordring er eller har været omfattet af, og som på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af det overskydende beløb ikke omfatter den eller de opskrivningsfordringer, som kan dækkes helt eller delvist.

Undtagelsen i GIB § 7, stk. 4, 2. pkt., skal ses på baggrund af bestemmelsen i GIL § 4, stk. 5, hvorefter et overskydende beløb, der skyldes en nedskrivning, anvendes til dækning efter GIL § 4, stk. 1-4. Af GIL § 4, stk. 3, følger, at det overskydende beløb først anvendes til dækning af andre fordringer, der på tidspunktet for anvendelsen af det overskydende beløb er omfattet af den inddrivelsesindsats, som nedskrivningsbeløbet stammer fra. Kun hvis der herefter stadig er et overskydende beløb, kan andre fordringer under inddrivelse dækkes.

Præcisering og klarere regler for afdragsordninger og lønindeholdelse

I GIB §§ 10 og 13 fastlægges de nærmere regler for henholdsvis afdragsordninger og lønindeholdelse. Når restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætter størrelsen af indeholdelsesprocenten ved lønindeholdelse eller de enkelte afdrags størrelse ved en afdragsordning, er det nødvendigt at beregne skyldners betalingsevne. Skyldners betalingsevne danner således grundlag for fastsættelse af lønindeholdelsesprocenten og det enkelte afdrags størrelse. For at gøre automatiseringen af processen med betalingsevnevurdering enklere er det nødvendigt med klare regler.

På baggrund heraf foreslås sproglige præciseringer, så det tydeligere fremgår, at afgørelsen om en afdragsordning og lønindeholdelse træffes på baggrund af den betalingsevne, der beregnes for skyldner.

Herudover præciseres det i GIB § 10, stk. 1, at det budgetschema, som restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge den gældende bestemmelse skal "sende" til skyldneren, ved nyaffattelsen i stedet skal "stilles til rådighed" for skyldneren. Det sker for at tage højde for, at budgetschemaet i dag stilles digitalt til rådighed for skyldneren. Samme præcisering foreslås gennemført i GIB § 13, stk. 4, om lønindeholdelse.

I GIB § 10, stk. 3, og § 13, stk. 3, 1. og 2. pkt., fastsættes som nævnt de nærmere regler for fremgangsmåden, når restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om henholdsvis afdragsordninger og lønindeholdelse. Ved afgørelse herom skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Dette vil efter bestemmelserne normalt være tilfældet, når et afdrag eller lønindeholdelsesprocenten fastsættes efter en nærmere angivet beregningsmetode, jf. GIB § 10, stk. 3, og § 13, stk. 3, 1. og 2. pkt.

Det foreslås, at der i forhold til kravet om, at der skal overlades skyldneren nok til at kunne betale for sit eget og familiens underhold, og at dette "normalt" vil være tilfældet, hvis beregningsmetoden anvendes, foretages en ændring af ordlyden, så det nævnte krav "anses for" at være opfyldt ved anvendelsen af beregningsmetoden. Med forslaget tilsigtes ingen ændring af reglen, men i stedet en klarere ordlyd, der er nemmere at "omsætte til it-sprog". Det vil som hidtil være muligt for en skyldner at indsende et budgetschema med henblik på at få vurderet, om der overlades skyldner det nødvendige til eget og familiens underhold, jf. GIB § 10, stk. 6, og § 13, stk. 7.

Præcisering af "senest måneds indkomst" og hvilken indkomsttype, der skal lægges til grund ved fastsættelse af betalingsevnen

Efter de gældende regler i GIB § 10, stk. 4, og § 14, stk. 4, kan det i visse situationer være uklart, hvilke måneders lønoplysninger som anses for at være "seneste måneds indkomst" i henhold til bekendtgørelsens bestemmelser om fastsættelse af skyldners betalingsevne.

Det foreslås derfor at ændre § 10, stk. 4, og § 14, stk. 4, så det præciseres, at en måneds lønoplysninger anses for at være tilgængelige for restanceinddrivelsesmyndigheden, når fristen for indberetning efter lov om et fælles indkomstregister § 4, stk. 1, er udløbet. Fristen efter denne bestemmelse er den 10. i måneden efter en måneds udløb, og det er således efter dette tidspunkt, at oplysningerne anses for at være tilgængelige for restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter de gældende regler i GIB § 10, stk. 4, og § 14, stk. 4, kan der endvidere opstå tvivl om, hvilke lønoplysninger som skal lægges til grund, når restanceinddrivelsesmyndigheden beregner skyldners betalingsevne. Af bestemmelsen fremgår det, at ”hvis den anvendte måneds indkomst før skat i indkomstregisteret inden for samme indkomsttype afviger fra den forudgående måneds indkomst før skat, anvendes den måneds indkomst før skat, hvor indkomsten er lavest som grundlag for beregningen af indkomsten efter stk. 1.” Det er dog uklart, hvad der menes med ”inden for samme indkomsttype”, fx om der menes SU-indkomst og løn. På baggrund heraf foreslås det, at fjerne ”inden for samme indkomsttype”, så det fremgår klart, at det afgørende for, hvilken måneds løn, der skal lægges til grund for beregning af betalingsevnen i denne situation, er skyldners indkomst i den måned, hvor den er lavest – uanset hvilke indkomsttyper der i øvrigt måtte være tale om.

Herudover præciseres det i GIB § 10, stk. 4, 5. pkt., at den anvendte måneds arbejdsmarkedsbidrag og A-skat omregnes ved at gange med 12 til et årligt fradrag, der fratrækkes ved fastsættelsen af den årlige nettoindkomst efter stk. 1.

Endelig er der foretaget mindre præciseringer og konsekvensændringer i GIB §§ 10 og 13.

Fastsættelse af tidsgrænse for anvendelse af lønoplysninger fra indkomstregisteret og årsopgørelsen

Efter reglerne i GIB § 10 foretages betalingsevneberegningen ud fra skyldnerens årsindkomst, der som udgangspunkt fastsættes ud fra oplysninger hentet i indkomstregisteret og omregnes til en årsindkomst, jf. GIB § 10, stk. 4. Hvis der ikke foreligger oplysninger i indkomstregisteret, kan seneste årsopgørelse danne grundlag for årsindkomsten, jf. GIB § 10, stk. 5.

For at lette systemunderstøttelsen og indføre klarere regler for fastsættelse af skyldners indkomst til brug for beregningen af betalingsevnen foreslås det at fastsætte en tidsgrænse i GIB § 10, stk. 5, på tre måneder i forhold til at anvende lønoplysninger fra indkomstregisteret. Forslaget indebærer, at hvis der ikke foreligger oplysninger i indkomstregisteret for de forudgående tre måneder, anvendes i stedet den seneste årsopgørelse.

Endvidere foreslås det, at hvis der ikke foreligger oplysninger om skyldnerens indkomst inden for de seneste to indkomstår, kan afdraget i stedet fastsættes med udgangspunkt i gældens størrelse. Hidtil har der ikke været en sådan frist på to indkomstår.

Baggrunden for ændringerne er et ønske om at skabe klarhed for, i hvor lang tid indkomstoplysninger lægges til grund ved beregningen af skyldners betalingsevne.

Som nævnt ovenfor fastlægger GIB § 10, stk. 5, hvornår årsopgørelsen lægges til grund ved fastsættelse af en afdragsordning, hvis der ikke foreligger oplysninger om skyldners

indkomst i indkomstregisteret. I bestemmelsen beskrives mulige årsager til, at der ikke foreligger oplysninger i indkomstregisteret. Denne beskrivelse er uden betydning for selve fastsættelsen af afdragsordningen, hvorfor det foreslås, at den udgår.

Det præciseres endvidere i GIB § 10, stk. 5, at en årsopgørelse anses for at være tilgængelig for restanceinddrivelsesmyndigheden, når årsopgørelsen optræder i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Endelig præciseres det, hvordan nettoindkomsten efter stk. 1 opgøres, når en afdragsordning fastsættes på grundlag af en årsopgørelse.

Ændring af fastsættelse af betalingsevne for forsørgere

Som ovenfor nævnt er det nødvendigt at fastsætte en skyldners betalingsevne, når restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætter størrelsen af indeholdelsesprocenten ved lønindeholdelse eller de enkelte afdrags størrelse ved en afdragsordning. Ved fastsættelse af skyldners betalingsevne tages der bl.a. hensyn til, om skyldner har forsørgerpligt over for børn. Efter den såkaldte tabeltrækmetode efter GIB § 10, stk. 1, nedsættes betalingsevnen automatisk, hvis skyldner har forsørgerpligt over for børn.

Efter GIB § 10 betragtes samlevende forældre begge som forsørgere. Er forældrene ikke samlevende, er det kun den forælder, der modtager børne- og ungedydelsen, der betragtes som forsørger, jf. GIB § 10, stk. 8. En forælder, der ikke er samlevende med den anden forælder, og som ikke modtager børne- og ungedydelsen, kan dog også få nedsat sin betalingsevne, hvis vedkommende i medfør af reglerne i GIB kap. 7 indsender et budgetskema med oplysninger om, at vedkommende har udgifter til børnebidrag eller samvær med børn, til brug for en konkret betalingsevnevurdering.

For at foretage betalingsevneberegningen indhenter restanceinddrivelsesmyndigheden oplysninger om modtagere af børne- og ungedydelsen fra Udbetaling Danmark (UDK). Processen forudsætter manuel sagsbehandling. Endvidere er oplysningerne fra UDK ikke i alle tilfælde helt aktuelle, eftersom børne- og ungedydelsen udbetales kvartalsvis.

For at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan anvende aktuelle oplysninger og at processen med at indhente oplysningerne kan understøttes via det nye it-system, foreslås det at ændre GIB § 10, stk. 8, således at alle forældre til børn under 18 år fremover betragtes som forsørgere og dermed får reduceret betalingsevnen, uanset forældrene ikke er samlevende.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har allerede adgang til CPR-registret og kan derfor automatisk indhente aktuelle oplysninger om, hvorvidt en person er forælder til et barn under 18 år. Forslaget ændrer ikke ved, at en skyldner som hidtil vil kunne vælge at indsende et budgetskema og på den baggrund i stedet få foretaget en individuel betalingsevnevurdering.

Præcisering af begrebet A-indkomst og beregning af lønindeholdelsesprocent

I den gældende bekendtgørelse anvendes forskellige betegnelser for begrebet A-indkomst. Fx anvender GIB § 13, stk. 3, begrebet "A-indkomst inkl. A-indkomst omfattet af § 17", og i § 14, stk. 4, anvendes begrebet "A-indkomst før skat".

Med "A-indkomst" forstås alle de indkomststyper, herunder lønindkomster, der omfattes af kildeskattelovens § 43 om indkomster, der er omfattet af indeholdelsespligt for en arbejdsgiver m.v. vedrørende skat. Der er tale om såkaldt bruttoindkomst, dvs. før indeholdelse af A-skat.

Da de forskellige formuleringer af begrebet "A-indkomst" vurderes at have samme indhold, foreslås det, at der fremadrettet benyttes ens begreber for at undgå misforståelser om, hvorvidt der er forskel på de forskellige betegnelser for "A-indkomst".

Det foreslås derfor at ændre GIB § 13, stk. 3, og § 14, stk. 4, så samme begreb – nemlig "A-indkomst" – anvendes i bestemmelserne.

Herudover foreslås det at tydeliggøre beregningsmetoden for lønindeholdelsesprocenten, så det fremgår klarere, hvordan den beregnes. Der er således ikke tilsigtet nogen ændring af beregningen af lønindeholdelsesprocenten.

Reduceret lønindeholdelsesprocent

Efter GIB § 13, stk. 3, § 14, stk. 3, og § 18, stk. 1, kan restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætte en reduceret lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners gæld må antages at blive væsentligt overdækket. Med bestemmelserne kan restanceinddrivelsesmyndigheden tage højde for, at der ikke ved inddrivelsen af første og eneste afdrag på gælden eller ved sidste afdrag på den restgæld, der indgår i en lønindeholdelsesindsats inddrives et beløb, der er væsentligt højere end gældens eller restgældens størrelse.

Det forhold, at der er tale om en fakultativ og skønsmæssig bestemmelse, indebærer, at det ikke er muligt at automatisere processen for overdækning af gæld/restgæld ved lønindeholdelse.

Hertil kommer, at det vil komplicere det nye inddrivelsessystem, hvis det løbende skal overvåges, om der sker overdækning ved næste afdrag på skyldners gæld. Endvidere vil en reduceret lønindeholdelsesprocent ikke med sikkerhed kunne sikre, at der ikke sker overdækning, idet skyldners indkomst kan ændre sig i opadgående retning, uden at restanceinddrivelsesmyndigheden kan nå at få kendskab hertil.

Det foreslås derfor at ændre GIB § 13, stk. 3, 5. pkt. [der bliver 7. pkt.], og § 18, stk. 1, 4. pkt., så fastsættelse af en reduceret lønindeholdelsesprocent gøres obligatorisk for restanceinddrivelsesmyndigheden i det tilfælde, hvor det på tidspunktet for afgørelsen om lønindeholdelse må antages for restanceinddrivelsesmyndigheden, at der vil ske overdækning af gælden inklusive gebyr for afgørelsen og de renter, der måtte påløbe frem til førstkomende månedsskifte. Dette gælder dog kun i de tilfælde, hvor gælden må antages at blive dækket fuldt ud ved første måneds lønindeholdelse. Reglen skal derimod ikke gælde, hvor gælden vil blive afviklet gennem lønindeholdelse over flere måneder.

Den foreslåede regel om reduceret lønindeholdelse er derimod ikke relevant ved særskilt lønindeholdelse, da overdækning af gælden i disse tilfælde ikke kan forekomme ved første måneds afdrag. Dette skyldes, at gælden som minimum vil være 100 kr., jf. GIB § 15, med tillæg af gebyr på 300 kr., jf. GIB § 33, for iværksættelse af indsatsen, og idet særskilt lønindeholdelse maksimalt kan ske med op til 400 kr. om måneden, jf. GIB § 14, stk. 2. Det foreslås derfor, at reglen om fastsættelse af en reduceret lønindeholdelsesprocent ophæves for særskilt lønindeholdelse.

Præcisering af regler om paralleldriftsperioden

Ifølge GIL § 18 b kan skatteministeren fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse. Bemyndigelsen er bl.a. anvendt til at fastsætte nærmere regler i bekendtgørelsen om håndtering af den periode, hvor inddrivelsen foretages gennem to systemer (paralleldriftsperioden) – nemlig i det hidtidige inddrivelsessystem EFI/DMI og det nye it-system for inddrivelse.

Det fremgår af GIB § 47, stk. 1, nr.1, at dækningsrækkefølgen i GIL § 4 gælder i ”hvert system for sig”, og af GIB § 47, stk. 1, nr. 3, at restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsatser ”foretages i hvert system for sig”.

For at sikre, at der kan foretages samlede inddrivelsesindsatser, uanset en skyldner har fordringer i begge systemer, foreslås en ændring af de to ovenstående bestemmelser, så restanceinddrivelsesmyndigheden får mulighed for at vælge mellem enten at foretage inddrivelsesindsatser i hvert system for sig med en systemopdelt dækningsrækkefølge eller at foretage inddrivelsesindsatser, der omfatter fordringer i begge systemer. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan således vælge, at en udlægsforretning omfatter alle skyldners fordringer, uanset hvilket system fordringerne er registreret i, så der ikke samtidigt iværksættes to parallelle udlægsforretninger for fordringerne. Hermed undgår skyldner at skulle betale gebyr for to udlægsforretninger.